

Thư Cho Chị

Chị thương yêu,

Em nhận được thư của chị viết ngày 07/07/94, lúc đó em đang bị cảm cúm, tiếp theo đó em phải đi nhổ cái răng cấm, vì cái răng đó đứng chật chỗ cứ lún mấy cái răng đẹp đẽ của em hoài và làm mẻ mất một tên đứng cạnh hẳn ta. Cái răng ác hại của em lại có một cấu tạo kỳ quái là có hai cái chân răng mọc quẹo vào dưới gốc răng kế cạnh. Em tuổi đã quá năm mươi, cái răng cấm đã mọc trễ mà lại muốn rụng sớm cứ trồi lên hoài mà lên không được vì bị hai cái máu ác hại kia giữ lại khiến cho cái răng kế cận kiên tụng lung tung khiến em nhức cả cái hàm rồi nhức cả cái đầu.

Trái tim đã nứt mười mấy hai chục mảnh của em nay phải làm việc loạn xạ ngẫu nên huyết áp bị lên cao. Em đi bệnh viện răng để trám cái răng mẻ của em thì họ đề nghị em nên nhổ cái răng cấm nằm vùng đó đi nếu không thì hẳn còn phá hại nhiều cái khác nữa. Em đồng ý nhổ, nhưng phải chụp hình hàm răng và chờ sau giờ ăn trưa họ mới nhổ. Em nhức đầu quá và đói bụng nữa, nhưng làm biếng đi mua thức ăn nên ráng chờ tới hai giờ chiều, được họ đưa đến phòng nhổ răng. Thấy em có lý lịch huyết áp cao nên họ phải đo HA, thấy 165/120 họ từ chối và hẹn lại ngày mai.

Em về nhà nằm nghỉ độ nửa tiếng đồng hồ rồi lái xe đi Bác sĩ lấy toa mua valium vì em hết valium đã một tuần nay và định không uống valium nữa, nhưng em biết không có valium là không xong cho em rồi, không phải em bị ghiền valium nhưng em phải uống, chứ ngủ không được thì rắc rối cho em lắm. Cách đây khá lâu khoảng hai mươi ba năm về trước em cũng bị HA đột nhiên vọt lên cao 160/100, Bác sĩ không những cho em uống valium mà lại còn cho chích valium nữa vì sợ em bị “stroke”, hồi đó em mới có hai mươi tám tuổi thôi. Chị còn nhớ mẹ bị stroke mà mệnh chung, lúc đó em mới hai mươi tuổi và tội nghiệp em Kiến mới mười ba tuổi. Vì thế cho nên em thương Kiến lắm dầu có thể nào đi nữa em vẫn lo cho Kiến cho tới ngày đi thăm ba mẹ ở bên kia thế giới mới thôi.

Sáng hôm sau em trở lại bệnh viện nhổ răng lúc mười hai giờ trưa, bị chích hai mũi thuốc tê với cây kim thiệt to và thiệt dài, chắc là size 18-20 gì đó. Em hả hống thật to muốn treo cả cái quai hàm vậy đó. Rồi hai ông Nha sĩ, một già một trẻ, tức là một ông thầy và một sinh viên nha khoa. Minh đi bệnh viện công là để cho sinh viên họ thực tập đó, nhưng không sao, họ làm việc cũng tận tâm và kỹ lưỡng lắm. Như mình hồi xưa cũng

vậy đó, và lại ở bệnh viện công có nhiều trường hợp khó khăn khác nhau cho nên họ mới có nhiều kinh nghiệm được phải không chị? Vì thế cho nên lúc nào em cũng vẫn tin tưởng vào hệ thống công hơn là hệ thống tư. Cũng có thể vì ngày xưa mình tận tâm với các sản phụ đến với mình ở bệnh viện công nên ngày nay mình vẫn còn tin tưởng vào hệ thống công lập ở các nơi chẳng?

Hai thầy trò ông Nha sĩ phải dùng đủ loại kèm mới lôi được tên nằm vùng kia ra với đầy đủ hai chân cong và hai chân thẳng. Eo ơi em chẳng nghe đau mà nghe tê cứng cả quai hàm. Em về nhà hai ngày sau mà vẫn chưa lại sức. Huyết áp theo cái đà đó cứ giữ ở mức 150/100 rồi 160/100 rồi 140/100. Nếu em uống thuốc đều đặn và đi ngủ sớm vào buổi tối thì huyết áp sẽ hạ còn 130/80 còn hôm nào lỡ quên một cử thuốc hoặc thức khuya xem TV thì hôm sau thấy nhức đầu mờ mắt ngay, rồi huyết áp lên 150/90 là cái chắc.

Em bây giờ ăn uống cũng phải kiên cử nữa chứ, chị biết cái này là nghề của em mà, làm biếng nấu ăn số một. Em cứ ao ước giá mình đừng ăn mà vẫn sống thì khoẻ quá! Chị nhớ hồi nhỏ em cứ ổi, xoài, bòn bon, chuối, đậu phụng, cà rốt, cà chua, rồi mặn với đào, còn nhiều nữa...em nhớ không hết, cho nên đến bữa ăn làm sao ăn được nữa vì bụng còn no quá vì thế cho nên cứ bị mẹ rầy la hoài chị còn nhớ không? Bây giờ em ăn mấy món đó không hà và ông Bác sĩ gia đình của em lấy làm bằng lòng lắm! nghe em kể em chỉ ăn rau cỏ và trái cây thôi ông Bác sĩ gật gật cái đầu. Chị thấy bệnh làm biếng nấu ăn của em cũng có chỗ hữu dụng quá chứ. Nói vậy chứ em cũng biết nấu cơm lắm chứ, nồi cơm điện ấy mà, dễ ợt, không bao giờ bị khét chị thấy em giỏi chưa? Đừng có chê em nữa nghe.

Thư dài rồi đó em dừng đây để đi ngủ sớm sáng mai đi làm lái xe mà ngủ gục thì sợ lắm. Em đi bán bảo hiểm, lái xe suốt ngày, eo ơi em đâu có đi bộ mà sao mỗi hai chân quá! Chị thương yêu, em vừa đi bán bảo hiểm AMP vừa làm đại diện cho một hãng Mỹ Phẩm ở bên Mỹ nữa đó. Bán bảo hiểm mà không đủ “target” thì sẽ bị cho ra rìa, mà hình như năm nay em sắp ra rìa rồi đó, hihhi, nhưng không sao mất tay phải em vẫn còn tay trái nên em vẫn còn có gạo để cho em nấu nồi cơm điện không mà không sợ khô cháy gì hết. Bà Director của em chịu em lắm vì em học trang điểm và “recruit” thêm người cho bà nữa. Mà em có hoa tay thiệt chị ơi, đàn bà con gái xấu mấy mà có bàn tay của em trang điểm một hồi, xong là đẹp liền hà! Vì thế cho nên em mở thêm các lớp hướng dẫn cho mấy bà mấy

cô làm đẹp, cho cộng đồng mình và cả cộng đồng sắc tộc nữa, nên em được các bà các cô chiều cố lắm. Vậy là “job” phụ thành “job” chính không mấy hồi. “Job” này là “job” thứ năm của em rồi đó. Bây giờ em dừng thiệt đây nhé nhất định không còn nói lẻo nhẹo nữa đâu, em đi ngủ đây, khuya lắm rồi đó, hình như ở ngoài trời đang mưa thì phải, sáng mai lái xe em phải cẩn thận không thôi đường trơn trượt lắm chị biết không! Nhưng chị đừng lo em lái xe cũng được lắm.

Em của chị
Dã-Thảo Quế Trần
Tháng 07/1994

Em và cháu nội gái Meilan Jade.

